

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.440 van 21 november 2012
in de zaak A. 202.527/XIV-33.722**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
XXX
XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Lotte Helsen
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Stoopstraat 1 bus 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 november 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 68.633 van 18 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7839 van 15 december 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweester heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Lotte Helsen, die verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 23 december 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 1 juli 2011 niet-ontvankelijk, na eerdere beslissingen van 18 mei 2009 en 14 april 2011 die telkens werden ingetrokken.

Op 23 augustus 2011 stelt de verweerder tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de beslissing van 1 juli 2011 met een arrest van 18 oktober 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van de artikelen 9ter en 39/65 van de Vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet en van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht” op.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en voert aan dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met de aanvankelijk bestreden beslissing niet-ontvankelijk is verklaard omdat het voorgelegde paspoort vals was en de andere voorgelegde documenten (waaronder een attest van nationaliteit en een geboorteakte) onvoldoende waren daar zij niet toelieten een fysieke band met de huidige verweerster vast te stellen. De verzoekende partij citeert uit de memorie van toelichting bij het gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden arrest wordt verwezen, en stelt dat de daarin opgesomde voorbeelden onterecht zijn omdat de aangehaalde documenten geen foto bevatten en te dezen niet toelaten een fysieke band met de verweerster vast te stellen. De opgesomde voorbeelden kunnen in sommige gevallen tezamen het door die bepaling vereiste bewijs leveren maar zeker niet afzonderlijk. Met de loutere verwijzing naar de voorbereidende werken, miskent de eerste rechter volgens de verzoekende partij de in artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde ambtenaar. Het enige identiteitsdocument met een foto van de verweerster betrof een vals document.

De verzoekende partij had in haar nota op deze concrete omstandigheden gewezen doch de eerste rechter is er volledig aan voorbijgegaan. Zij acht de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat de eerste rechter de identiteitsvoorwaarde van artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet voldaan heeft geacht met een loutere verwijzing naar de voorbereidende werken, zonder na te gaan of in de aanvankelijk bestreden beslissing

op kennelijk onredelijke wijze is geoordeeld dat de fysieke band niet uit de voorgelegde documenten kan blijken.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel en benadrukt zij dat de stukken op grond van artikel 9ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet moeten toelaten een fysieke band met de huidige verweerster vast te stellen doch dat de beslissing van 1 juli 2011 met het bestreden arrest wordt vernietigd op grond van twee korte zinnen, zonder op de uiteenzetting in de nota met opmerkingen van de huidige verzoekende partij in te gaan. De verzoekende partij levert geen inhoudelijke kritiek op het bestreden arrest doch zij acht de motivering ervan kennelijk ontoereikend.

Waar de verweerster voorhoudt dat haar documenten volstonden om de aanvraag ontvankelijk te verklaren, laat de verzoekende partij nog gelden dat dergelijke beschouwingen niet dienend zijn omdat de Raad van State als administratieve cassatierechter geen onderzoek naar de juiste toedracht van de zaak mag verrichten.

Beoordeling

6.1. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vermeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Er wordt op gewezen dat het bij de aanvraag gevoegde identiteitsdocument volgens een rapport van de federale politie vervalsingen of anomalieën bevatte, met name fouten in de MRZ-code. Vervolgens wordt met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009 gesteld dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene moeten kunnen worden vastgesteld, doch dat een identiteitsdocument niet moet worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden vastgesteld. In concreto wordt vastgesteld dat de huidige verweerster nalaat om haar identiteit op een andere afdoende wijze aan te tonen, dat zij wel “een kopie voor(legt) van een attest dat verzoekster ongehuwd is, een attest van nationaliteit/verblijf, een geboorteakte en een attest van nationaliteit van de ambassade”, dat echter geen van deze documenten toelaat een fysieke band met de huidige verweerster vast te stellen en dat bijgevolg “enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld” ontbreekt.

In het bestreden arrest wordt verwezen naar de voorbereidende werken bij artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), waarmee artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd vervangen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de huidige verweerster zowel een geboorteakte als een attest van nationaliteit heeft neergelegd, dat in de voorbereidende werken duidelijk wordt aangegeven dat deze documenten volstaan om de identiteit aan te tonen en dat de aanvankelijk bestreden beslissing bijgevolg de materiële motiveringsplicht schendt.

6.2. Artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

(...)”.

In de memorie van toelichting wordt aangaande de wijziging van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende gesteld:

“Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt.

Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het

CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. (Parl. St., Kamer, DOC 53 0771/001, 145)”.

Het is onmiskenbaar zo dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn identiteit en nationaliteit moet aantonen, hetzij aan de hand van een identiteitsdocument hetzij aan de hand van andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. De vraag of de betrokkene zijn identiteit afdoende heeft aangetoond, vormt een feitenkwestie.

Te dezen is in de aanvankelijk bestreden beslissing vastgesteld dat het eigenlijke identiteitsdocument van de huidige verweerder volgens een rapport van de federale politie (dat zich in het administratief dossier bevindt) welbepaalde fouten of anomalieën bevat. Er wordt gesteld dat een identiteitsdocument niet vereist is indien de betrokkene zijn identiteit op andere afdoende wijze aantoont. Deze vaststellingen worden in het bestreden arrest niet betwist.

In het bestreden arrest wordt op zeer algemene wijze gesteld dat de huidige verweerder zowel een geboorteakte als een attest van nationaliteit heeft neergelegd en dat deze documenten volgens de voorbereidende werken volstaan om de identiteit aan te tonen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in het bestreden arrest echter volledig voorbij aan de concrete motivering in de aanvankelijk bestreden beslissing dat geen van de door de huidige verweerder neergelegde documenten toelaat een fysieke band met haarzelf vast te stellen en dat er bijgevolg een gebrek is aan enig ander document waarvan de waarachtigheid als bewijs van identiteit niet ter discussie kan worden gesteld. Daarmee is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook voorbijgegaan aan het verweerdienaangaande in de nota met opmerkingen van de huidige verzoekende partij. In de voorbereidende werken worden een aantal documenten vermeld die “bijvoorbeeld” bewijselementen van de identiteit “kunnen” zijn, doch dit betekent niet dat het voorhanden zijn van een in de voorbereidende werken genoemd document in ieder geval als een

afdoende bewijs van de identiteit moet worden aanvaard. Het nagaan of van een bepaald document kan worden aangenomen dat het op de aanvrager zelf betrekking heeft, met andere woorden of er een fysieke band tussen de stukken en de aanvrager bestaat, behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van het bestuur. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt wat dat betreft als annulatierechter slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid om na te gaan of de beoordeling door het bestuur zorgvuldig, op grond van de juiste feitelijke gegevens en niet op kennelijk onredelijke wijze is gebeurd. Te dezen heeft hij door zijn algemene stelling over de voorhanden zijnde documenten, zonder in te gaan op het verweer dat de fysieke band met de huidige verweerster ontbreekt, zowel de jurisdictionele motiveringsplicht als artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden. Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 68.633 van 18 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**
- 3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**
- 4. De verweerster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éérentwintig november tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen